

Xiu-xiu Records, sense manies

No se'n munten cada dia empreses com aquesta al País Valencià, i menys a la Vall d'Uixó, on té la base d'operacions Xiu-xiu Records, una editorial del disc que en poc més de tres anys ha disparat alguns trets amb punteria més que remarcable.

Toni Torregrossa

Un estudi de gravació, els àudio-visuals, la gestió d'espectacles, són algunes de les parcel·les que es cultiven a l'entorn de la joveníssima independent discogràfica Xiu-xiu Records. No se'n munten cada dia, empreses com aquesta, al País Valencià, i menys encara a la Vall d'Uixó,

que ho fa molt bé i es diu Quebrada. Aleshores diem «¿Per què no els fem un disc a aquests xics? ¿I això com es menja? ¿Què s'ha de fer per editar un disc?». Acabes per descobrir-ho.

—¿I en aquells moments ja vau fer vos perspectives de futur? ¿De produir més materials?

—Anàvem fent. En acabant, vam veure que teníem moltíssimes possibi-

es llançara potser donaria el colp. D'ací ens vam plantejar de mirar què hi havia més a nivell del País Valencià que fos produïble. Aleshores ens vam fixar en Seguridad Social, que potser és el grup més interessant que hi ha avui dia dins el pop-roc, en castellà, al País Valencià. I, paral·lelament, vam tenir l'ocasió de fer una edició comercial de l'últim treball de Remigi Palmero, *Provisions*.

—¿I edicions més recents?

—Una de les coses més interessants que hem editat ha estat l'antologia *Un poc de roc*, patrocinada per la Conselleria de Cultura, Gabinet d'Ús i Ensenyament del Valencià, que arreplega sis grups de pop-roc d'ací del país que solen cantar en castellà i que ara han fet un tema cantat en valencià, expressament per a aquesta edició.

—¿Com ho han vist, això, els grups?

—Jo pense que els ha encantat l'experiència, perquè en conjunt ha estat agradable de produir. Pense que el resultat, amb una producció d'Esteban Leivas, ha estat molt digne, l'acabat final de l'obra és molt competent.

—Vosaltres sou una de les escassíssimes editores valencianes que manté una preocupació per la discografia en català, per la producció musical autòctona. ¿Per on van ara els trets?

—Ara mateix s'editaran tres cassettes de la nova generació de veus de la cançó, Joan Amèric, Salvador Boix i Pep Gatzes, patrocinades per la Conselleria de Cultura. Després d'això tenim en marxa la producció de Mara del Alar, que entraria també dins aquest grup de les noves veus, de Carles González, guitarrista de jazz de València, que encara no havia trobat l'ocasió d'editar i realment s'ho mereix, i de Llorenç Barber, aquest músic contemporani polifacètic que es dedica a les campanes i els harmònics i que malauradament ací no ha trobat l'ambient propici per a crear, i per això viu habitualment a Madrid.

—També s'han escoltat campanes com que heu tret alguna cosa en la línia ètnica.

—Sí, és veritat. Hi ha un material produït pel grup Socarrats de Cocentaina, *Per Africa*. És una mostra de música tradicional sud-africana, inter-

«Ací els únics marginals som nosaltres mateixos».

on hi ha la seu i base d'operacions d'aquesta editorial del disc que en poc més de 3 anys ha disparat alguns trets amb una punteria remarcable i amb l'interès per embalar i etiquetar una sèrie de productes culturals valencians i llançar-los al mercat. Un mercat encara molt precari però que esdevindrà més dinàmic si hi ha les col·laboracions i l'esforç imaginatiu que suggereix Francesc Fenollosa, 32 anys, gerent dels Xiu-xiu Records.

—¿Com se us acudeix fer una editorial discogràfica allà a la Vall d'Uixó?

—Xiu-xiu Records naix després dels Bali Estudis, que és una societat cooperativa, una colla d'amics aficionats a la música que es compren un d'aquells magnetòfons japonesos de moltes pistes. Resulta que amb això ja es poden fer unes quantes coses amb el so. En aquell moment també comencem a fer alguna cosa de vídeo-art, localitzem ací, a la Vall, un grup de roc

litats d'editar qualsevol tipus de material, de recuperar tota mena de manifestacions culturals sonores —en àudio— i visuals, perquè la vida és àudio i vídeo combinats.

Ho pots enregistrar tot en format de cinta o de videocassette. És allò que veus la imatge, en color i amb moviment, i a més hi pots escoltar alguna cosa també. Ens interessa l'àudio-visual, més que únicament el disc o la música per si mateixa. Encara que en aquell moment estàvem tècnicament millor preparats per enregistrar manifestacions musicals.

—Vosaltres heu treballat sobretot en el camp del pop-roc valencià. Us heu col·locat més o menys en la primera línia de la maror moderna, ¿no?

—A nivell del roc que es fa ací al País Valencià, ens vam plantejar tota una sèrie de coses després de l'experiència de Quebrada. Vam fer una producció de García Andrés que és una veu femenina molt interessant, que si

«En aquest país som molt aficionats a les manies. I quant al públic, funciona allò del sant com més lluny més miraculós».

pretada per aquests socarrats, alguns dels quals treballen allà com a musicòlegs i etno-antropòlegs.

—*Has dit sovint que cal una coordinació més efectiva en el management, en la promoció i contractació dels espectacles musicals. ¿Per què creus que ha estat i és encara tan desastrosa la gestió en aquest camp? ¿Creus que pot funcionar qualsevol circuit comercial d'aquest tipus en el nostre país?*

—L'anàlisi seria difícil de fer. Però, ¿per què no funciona? Mira, jo pense que en aquest país som molt aficionats a les manies. Això, quant als protagonistes, creadors i promotors. I quant al públic, funciona allò del sant com més lluny més miraculós. Però els protagonistes crec que tenim excessives manies quant a les nostres línies d'acció. Hauríem de ser més flexibles i tendir a buscar fórmules de col·laboració i relacions.

—*¿Amb les institucions polítiques també?*

—Sí, amb les institucions, no cal dir-ho, perquè l'única forma de corregir la falta de rendibilitat social de les seues produccions i campanyes és situar algun cos intermediari entre la institució i el públic. Ens hauríem de plantejar com s'ha d'establir la difusió de la nostra música a través de les ràdios, tant

institucionals com comercials; com s'ha de crear una xarxa de locals, una infraestructura per a les actuacions musicals i teatrals, o de qualsevol tipus, que fóra més àmplia, fàcil d'accedir i, sobretot, que fóra programable. S'hauria de fomentar allò del centre cultural comarcal on es pogueren veure tota classe de manifestacions artístiques, musicals, teatrals, pictòriques, poètiques, luminotècniques, pirotècniques... Això dinamitzaria molt la nostra societat, i a més seria una solució atractiva.

—*Algú ha dit que tot això és pràcticament impossible en un país tan marginal com aquest, on les ofertes musicals, sobretot, troben tan poques oportunitats de consolidar-se i projectar-se cap a l'exterior.*

—És que ací els únics marginals som nosaltres mateixos. És allò de l'autoodi. Sembla que hi ha la creença subconscient que els productes artístics valencians no mereixen ser promoguts. Ens sotmetem a una automarginació, a tota una sèrie de manies.

—*¿Penses que és una malaltia social crònica?*

—No. Són manies.

—*Les manies, no les curen els metges...*

—No ens fan falta els metges en aquest sentit, és qüestió d'un canvi

d'actitud. Per exemple, el que hem de fer és establir relacions amb el Principat i les Illes, el nostre mercat natural, relacions cordials, i sobretot comercials...

—*Que són les relacions més cordials que hi pot haver...*

—Les més cordials per allò que els comptes com més clars, més amics. Aquesta és la història. Nosaltres els podem oferir coses, ells ens faran arribar la TV3, però nosaltres hem de poder accedir a la TV3.

—*S'ha comentat que Xiu-xiu Records participarà l'any vinent en la Fira del Disc Català que es prepara per a l'abril.*

—Sí. Una de les fites més interessants que tenim previstes per al 88 és la participació com a companyia discogràfica valenciana (em sembla que som l'única del país) en aquesta primera fira del disc català, promoguda pel Servei de Música del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Estem supercomplaguts de poder acudir-hi a muntar un estand amb discos i cassettes de les nostres produccions i edicions. Em sembla una mesura molt interessant, perquè així com es fan fires del llibre s'ha de fer fires del disc que estiguen ben promogudes institucionalment. □